

DEVÁTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

HOŘÍCÍ DRÁT

JEFFERY DEAVER

HOŘÍCÍ DRÁT

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2006 by Jeffery Deaver
Translation © 2006 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BURNING WIRE,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2010,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v lednu 2015

ISBN 978-80-7498-080-0

Pro výjimečnou redaktorku Marysue Rucciovou

„K čertu, tady žádná pravidla neplatí.
Snažíme se něčeho dosáhnout.“

Thomas Alva Edison o budování první elektrické sítě

SEDMATŘICET HODIN
PŘED DNEM ZEMĚ

DÍL I POTÍŽISTA

„Od krku dolů má člověk hodnotu pár dolarů denně,
ale od krku nahoru má hodnotu toho,
co dokáže vytvořit jeho mozek.“

Thomas Alva Edison

Dispečer ranní směny seděl v kontrolním centru rozsáhlého komplexu firmy Algonquin Consolidated Power and Light, který se nacházel na East River v newyorském Queensu, a mračil se na červená slova pulzující na jeho počítačovém monitoru.

KRITICKÉ SELHÁNÍ.

Pod nimi svítil zastavený přesný čas: 11:20:20:003.

Dispečer odložil modrobílý kelímek na kávu s neumělým vyobrazením řeckých atletů a napřímil se na rozvrzané otočné židli.

Zaměstnanci kontrolního centra elektrárenské společnosti seděli před samostatnými počítači jako letečtí dispečeri. Rozlehlý sál byl jasně osvětlený a vévodila mu masivní plochá obrazovka, která ukazovala průtok elektřiny energetickou sítí známou jako Northeastern Interconnection, jež zásobovala elektrickým proudem státy New York, Pensylvá-

nie, New Jersey a Connecticut. Zařízení a výzdoba kontrolního centra byly docela moderní – tedy za předpokladu, že by se psal rok 1960.

Dispečer přimhouřil oči a pozorně se zadíval na monitor, který zobrazoval průtok šťávy vycházející z elektráren po celé zemi: z parních turbín, z reaktorů i z hydroelektrárny na Niagarských vodopádech. V jednom krátkém úseku špagety znázorňující elektrické vedení něco nehrálo: blikal kolem něj červený kroužek.

„Co se děje?“ zeptal se dispečer, prošedivělý muž, kterému se pod bílou košilí s krátkými rukávy rýsovalo břicho. V elektrárenské branži pracoval už třicet let a momentálně u něj převládala zvědavost. I když se totiž kontrolky ohlašující kritický incident občas rozsvítily, skutečné nehody byly velmi vzácné.

„Prý došlo k úplnému odpojení jističe,“ odpověděl mu jeden mladý technik. „Na MH-dvanáctce.“

Tmavá, umouněná a samočinná rozvodna 12 od společnosti Algonquin Consolidated, která se nacházela v Harlemu – zkratka „MH“ označovala Manhattan –, patřila k velkým oblastním stanicím. Přijímala proud o napětí 138 000 voltů a proháněla ho transformátory, které snižovaly napětí na desetinu této hodnoty, dělily ho a posílaly dál.

Na velké obrazovce nyní naskočila další slova. Červeně žhnula pod údajem o čase a strohou zprávou o kritickém selhání.

MH-12 OFFLINE.

Dispečer začal fukat do klávesnice a vzpomínal přitom na doby, kdy se tato práce prováděla pomocí vysílačky, telefonu

a izolovaných přepínačů, ve vůni oleje, mosazi a rozpáleného bakelitu. Přečetl si hustě psaný komplikovaný text a pak tiše, jakoby sám pro sebe, zadrmlol: „Jističe se odpojily? Proč? Zatížení je normální.“

Vtom se objevilo další hlášení.

MH-12 OFFLINE. PZ DO POSTIŽENÉ SLUŽEBNÍ OBLASTI Z MH-17, MH-10, MH-13, NJ-18.

„Máme tu přesměrování zatížení,“ vykřikl někdo poněkud nadbytečně.

Na předměstích a na venkově je síť vždy viditelná – jsou to ty dráty vysokého napětí, stožáry a linky vedoucí do vašeho domu. Když taková linka spadne, není nic těžkého najít problém a opravit ho. V mnoha městech včetně New Yorku se však elektřina vede pod zemí v izolovaných kabelech. Protože se však izolace časem rozdrolí a navíc trpí působením podzemní vody, což má za následek krátká spojení a výpadky služby, spoléhají elektrárenské společnosti na dvojnásobné nebo někdy i trojnásobné jištění sítě. Když tedy přestala fungovat rozvodna MH-12, počítač automaticky začal uspokojovat poptávku spotřebitelů tím, že k nim přesměroval štávu z jiných lokalit.

„Žádné výpadky, všichni svítí,“ ohlásil další technik.

Elektřina v síti je jako voda přicházející do domu jedinou trubkou a vytékající mnoha otevřenými kohoutky. Jakmile se jeden kohoutek zavře, zvýší se v ostatních tlak. S elektřinou je to stejné, avšak proudí mnohem rychleji než voda – za hodinu urazí přes miliardu kilometrů. A protože město New

York vyžaduje spoustu energie, bylo napětí – tento elektrický ekvivalent vodního tlaku – v rozvodnách nahrazujících výkon stanice MH-12 velice vysoké.

System však byl vybudován tak, aby podobné situace zvládl, a ukazatele napětí se stále pohybovaly v zeleném pásmu.

Dispečera však trápila otázka, proč se jističe na stanici MH-12 vůbec odpojily. Nejběžnějším důvodem „prdnutí“ jističů na rozvodně bylo krátké spojení nebo nezvykle vysoká poptávka během energetické špičky – časně ráno, během obou dopravních špiček a brzy večer, případně ve chvíli, kdy se prudce zvýšila teplota a nenasytné klimatizační jednotky si žádaly proud.

To však nebyl případ incidentu z 11:20:20:003 tohoto příjemného dubnového dne.

„Pošlete na MH-dvanáctku řešitele. Může to být vadný kabel. Anebo kraťas v...“

V tom okamžiku začalo blikat druhé červené hlášení.

KRITICKÉ SELHÁNÍ. NJ-18 OFFLINE.

Další oblastní rozvodna, nacházející se nedaleko od Paramusu ve státě New Jersey, zaznamenala výpadek. Byla to jedna ze stanic, které nahrazovaly výkon za nefunkční Manhattan-dvanáctku.

Dispečer vydal zvláštní zvuk, napůl zasmání, napůl zakašlání. Do tváře se mu vloudil zmatený výraz. „Co se to děje, sakra? Vždyť zatížení je v normě.“

„Všechny senzory a indikátory fungují,“ zavolal jeden z techniků.

„Problém se SCADA?“ křikl dispečer. Na energetické imperium společnosti Algonquin Consolidated dohlížel důmyslný program SCADA, což byla zkratka pro „dohledovou kontrolu a akvizici dat“, který běžel na obrovských počítačích Unix. Dnes již legendární „severovýchodní výpadek“, k němuž došlo v roce 2003 a jenž byl největším výpadkem v dějinách Severní Ameriky, zčásti způsobila řada chyb v počítačovém softwaru. Dnešní systémy by opakování podobné katastrofy nedopustily, což ovšem neznamenalo, že nemůže nastat jiná počítačová chyba.

„To nevím,“ odpověděl pomalu jeden z dispečerových asistentů. „Ale řekl bych, že nic jiného to být nemůže. Podle diagnostiky není s linkami ani se spínacím ústrojím žádný fyzický problém.“

Dispečer se upřeně zahleděl na monitor a čekal na další logický krok: na hlášení, která nová rozvodna – nebo rozvodny – zvýší výkon a nahradí výpadek vzniklý poruchou na NJ-18.

Žádné podobné hlášení se však neobjevilo.

Tři manhattanské rozvodny, sedmnáctka, desítka a třináctka, dál osamoceně dodávaly šťávu do dvou služebních oblastí ve městě, které by jinak zůstaly potmě. Program SCADA neplnil svou funkci: nepřesměroval do postiženého území proud z dalších rozvodů. Objem elektřiny protékající zmíněnými třemi stanicemi nyní dramaticky rostl.

Dispečer se podrbal ve vousech a po chvíli marného čekání, až se přihlásí další rozvodna, nařídil svému prvnímu asistentovi: „Ručně převed' část dodávek z Q-čtrnáctky do východní služební oblasti MH-dvanáctky.“

„Ano, pane.“

Po chvíli čekání dispečer vyštěkl: „Myslel jsem hned.“

„Hm. Snažím se.“

„Snažím se. Jak to myslíš, že se snažíš?“ Tento úkol vyžadoval jen pár ťuknutí do kláves.

„Spínací ústrojí nereaguje.“

„To není možné!“ Dispečer se několika krátkými kroky přesunul k asistentovu počítači a zadal pár povelů, které znal nazpaměť.

Nic.

Ukazatele napětí se nyní nacházely na okraji zeleného pole. Neměly daleko ke žlutému pásmu.

„Tohle není dobré,“ zamumlal někdo v sále. „Tohle je problém.“

Dispečer odběhl zpět ke svému stolu a ztěžka usedl na židli. Jeho cereální tyčinka a kelímek s řeckými atlety spadly na podlahu.

A pak začaly padat další kostky domina. Na monitoru se rozblíkala třetí červená tečka připomínající střed terče a počítač SCADA svým nezúčastněným stylem ohlásil:

**KRITICKÉ SELHÁNÍ.
MH-17 OFFLINE.**

„Ne, další už ne,“ zašeptal někdo.

A stejně jako v předchozím případě se neprihlásila žádná další rozvodna, která by pomohla utiřit neukojitelný hlad Newyorčanů po energii. Dvě transformační stanice nyní dělaly práci za pět. Teplota elektrického vedení do těchto stanic i z nich se zvyšovala a ukazatele napětí na velké obrazovce už byly hluboko ve žlutém pásmu.

**MH-12 OFFLINE. NJ-18 OFFLINE.
MH-17 OFFLINE.
PZ DO POSTIŽENÝCH SLUŽEBNÍCH
OBLASTÍ Z MH-10, MH-13.**

„Pošlete do těch oblastí větší výkon. Je mi jedno, jak to provedete. Vezměte ho, kde chcete.“

Žena sedící u vedlejšího kontrolního stanoviště se rychle napřímila. „Posílám čtyřicet kilo přes distribuční linky z Bronxu.“

Čtyřicet tisíc voltů nebylo mnoho a navíc bylo obtížné poslat je přes distribuční síť, která je projektovaná zhruba na třetinové napětí.

Někomu dalšímu se podařilo přesměrovat další elektřinu z Connecticutu.

Ukazatele napětí stoupaly dál, ale teď už o něco pomaleji.

Možná to přece jen zvládli. „Ještě!“

V tu chvíli však žena, která ukradla elektřinu z Bronxu, prohlásila přiškrceným hlasem: „Moment, přenos se snížil na dvacet tisíc. Nechápu proč.“

Totéž se dělo v celé oblasti. Sotva se některému technikovi podařilo přivést na postižené místo proud, aby snížil celkovou zátěž, snížila se dodávka z jiného místa.

A celé toto drama probíhalo neuvěřitelnou rychlostí.

Miliarda kilometrů za hodinu...

Vtom se objevil další červený bod, další průstřel.

**KRITICKÉ SELHÁNÍ.
MH-13 OFFLINE.**

„To nemůže být pravda,“ zašeptal kdosi.

MH-12 OFFLINE. NJ-18 OFFLINE. MH-17 OFFLINE.

MH-13 OFFLINE.

PZ DO POSTIŽENÝCH SLUŽEBNÍCH

OBLASTÍ Z MH-10.

Bylo to stejné, jako kdyby se obrovská vodní nádrž snažila protěct jediným mrňavým kohoutkem. Napětí valící se do rozvodny MH-10, která se nacházela ve staré budově na Západní Sedmapadesáté ulici v manhattanské čtvrti Clinton, čtyřikrát až pětkrát překračovalo normální zatížení a stále rostlo. Každým okamžikem hrozilo odpojení jističů, které by sice zabránilo explozi a požáru, ale současně by uvrhlo velkou část Midtownu zpět do koloniálních dob.

„Zdá se, že sever funguje líp. Zkuste sever, přiveďte štávu ze severu. Zkuste Massachusetts.“

„Něco tu mám: padesát, šedesát kilo. Z Putnamu.“

„Fajn.“

Jenže pak někdo vykřikl: „Ále, prokristapána!“

Dispečer netušil, kdo to byl – všichni se sklopenými hlavami ohromeně zírali na své monitory. „Co je?“ zaječel. „Nechci pořád poslouchat tyhle výkřiky! Mluvte se mnou!“

„Podívejte na nastavení jističů na manhattanské desítce! Podívejte na jističe!“

Ale ne. Ne...

Jističe v rozvodně MH-10 byly resetovány. Nyní mohly propouštět desetinásobek bezpečného zatížení.

Kdyby kontrolní centrum Algonquin Consolidated nedokázalo v brzké době snížit napětí útočící na rozvodnu, pak by

vedení a spínací ústrojí v rozvodně umožnily průtok smrtelně vysokého množství elektřiny. Rozvodna by explodovala. Než by se to však stalo, šťáva by se prohnala přes distribuční linky do podzemních transformátorových skříní, odtud do bloků jižně od Lincolnova centra a poté do elektrických sítí v tamních kancelářských budovách a velkých věžácích. Některé jističe by přerušily obvod, ale starší transformátory a služební panely by se jednoduše roztavily do hromady vodivého kovu a nechaly proud pokračovat dál, takže by vznikaly požáry a obloukové výboje, které by mohly smrtelně popálit každého, kdo by se právě nacházel u elektrického spotřebiče nebo zásuvky.

Dispečer si vůbec poprvé pomyslel: Teroristi. Tohle je teroristický útok. „Zavolejte na ministerstvo vnitřní bezpečnosti a na newyorskou policii!“ vykřikl. „A resetujte ty jističe zpátky, proboha. Resetujte je.“

„Ony nereagují. Jsem odpojený od MH-desítky.“

„Jak můžeš být odpojený, sakra?“

„Já to...“

„Je někdo uvnitř? Ježíšikriste, jestli tam někdo je, tak ať okamžitě vypadne!“ Rozvodny fungovaly samočinně, ale čas od času do nich vstupovali zaměstnanci kvůli běžné údržbě a opravám.

„Jasně, dobře.“

Ukazatele napětí už byly v červeném poli.

„Máme shodit zátěž, pane?“

Dispečer zaskřípal zuby a zamyslel se. Shození zátěže neboli „rolling blackout“ bylo v energetice krajní opatření. „Zátěž“ představovalo množství elektřiny, které zákazníci v danou chvíli odebírají. Shozením se pak rozumělo ruční

kontrolované odpojení některých částí sítě ve snaze zabránit rozsáhlejšímu krachu systému.

Pro energetickou společnost představovalo shození zátěže poslední možnost v boji za udržení chodu sítě, která však mohla mít v tak hustě obydlené části Manhattanu katastrofální následky. Pouze škoda na počítačích se mohla vyšplhat na desítky milionů a nedalo se vyloučit, že někteří lidé přijdou k úrazu nebo i o život. Nespojí se tísňová volání. Po zhasnutí semaforů uvíznou v zácpách sanitky a policejní vozy. Zastaví se výtahy. Vypukne panika. Během jakéhokoliv výpadku proudu, dokonce i za denního světla, se vždy zvyšoval počet loupeží, rabování a znásilnění.

Elektrina dělá lidi poctivými.

„Pane?“ řekl technik zoufale.

Dispečer se zahleděl na pohybuující se sloupcové ukazatele napětí. Popadl telefon a zavolal svému nadřízenému, viceprezidentovi Algonquin Consolidated. „Herbe, máme krizovou situaci.“ Ve stručnosti ho informoval o problémech.

„Jak se to stalo?“

„Netušíme. Ale podle mě to udělali teroristi.“

„Bože. Volali jste na vnitřní bezpečnost?“

„Jo, zrovna teď. Ale hlavně se snažíme dostat do postižených oblastí víc elektriny. Bohužel se nám to moc nedaří.“

Díval se, jak ukazatele napětí dál stoupají červeným pásmem.

„Dobrá. Co doporučuješ?“ zeptal se viceprezident.

„Nemáme moc na vybranou. Shodit zátěž.“

„Ale to pak velká část města nejmní na den zhasne.“

„Opravdu žádné další možnosti nevidím. Jestli něco neuděláme, tak při takovém proudu rozvodna vybuchne.“

Šéf se na chvíli zamyslel. „Přes Manhattan-desítku vede i druhá přenosová soustava, je to tak?“

Dispečer se podíval na panel. Rozvodnou procházelo vysokonapěťové vedení, které mířilo na západ, aby dodávalo elektřinu některým částem New Jersey. „Jo, ale ta není online. Jen tamtudy vede přes potrubí.“

„A nemohli byste se na ni napojit a použít ji pro dodávku do odkloněných linek?“

„Ručně...? To by zřejmě šlo, jenže..., jenže to by znamenalo poslat dovnitř MH-desítky lidí. A jestli nedokážeme zadržet štávu, než to tam dodělají, tak rozvodna bouchne a všechny je zabije. Nebo jim po celém těle způsobí popáleniny třetího stupně.“

Nastala chvíle ticha. „Vydrž. Volám Jessen.“

Andi Jessen byla generální ředitelkou Algonquin Consolidated. Přezdívalo se jí „Paní všemocná“.

Během čekání dispečer upřeně sledoval techniky kolem sebe. A taky kontrolní panel. Se žhnoucími rudými tečkami.

Kritické selhání...

Konečně se dispečerův šéf vrátil na linku. Hlas měl chraplavý. Odkáslal si a po chvíli řekl: „Máš tam poslat pár lidí a ručně to vedení nahodit.“

„Tohle Jessen říkala?“

Další odmlka. „Ano.“

„Ale něco takového nemůžu nikomu nařídit,“ zašeptal dispečer. „Vždyť je to sebevražda.“

„Tak sežeň nějaké dobrovolníky. Jessen řekla, ať za žádných okolností – za žádných okolností, rozumíš? – neshazuješ zátěž.“

2

Řidič autobusu na lince M70 se proplétal šňůrou aut k zastávce na Sedmapadesáté ulici nedaleko od místa, kde se Desátá Avenue sbíhá s Amsterdam Avenue. Měl docela dobrou náladu. Nový autobus byl model „klekačka“ – nástupní plošina se po zastavení spouštěla k chodníku, aby se do vozu lépe nastupovalo – a byl vybaven rampou pro tělesně postižené. Navíc měl skvělé řízení a především sedadlo řidiče, které bralo ohled na hýždě.

Přesně tohle řidič potřeboval, neboť v sedadle trávil osm hodin denně.

Nadzemní dráhy ho nezajímaly – ani Long Island Railroad, ani Metro North. Kdepak, on miloval autobusy, navzdory úděsným zácpám, nevraživosti cestujících, konfliktům a zlobě. Líbilo se mu, jak je cestování autobusem demokratické: jezdili jím prakticky všichni, od právníků přes chudé muzikanty až po poslíčky. Taxíky byly drahé a zapáchaly a metro nejelo vždy tam, kam člověk potřeboval. A chůze pěšky? Tohle je přece Manhattan. Chůze byla skvělá, když měl člověk čas, jenže kdo ho na Manhattanu měl? Kro-

mě toho měl řidič rád lidi a líbilo se mu, že může na každého člověka, který mu nastoupí do vozu, kývnout, usmát se na něj nebo ho pozdravit. Newyorčané vůbec nebyli nevlídní, jak o nich někteří lidé tvrdili. Jen byli někdy plaší, nejistí, obezřetní či roztržití.

Často však stačilo se na ně zaculit, pokynout jim, utrousit jediné slovo... a hned měl člověk nového kamaráda.

A řidič se cítil šťastný.

I kdyby to byl kamarád jen na šest, sedm bloků.

Osobní pozdrav mu navíc umožňoval odhalit pomatenec, opilce, narkomany a feťáky a rozhodnout, zda je potřeba stisknout nouzové tlačítko.

Tohle byl koneckonců Manhattan.

Dnešek byl nádherný, jasný a svěží. Duben. Jeden z jeho oblíbených měsíců. Bylo kolem půl dvanácté a autobus byl přeplněný lidmi směřujícími na východ za pracovními obědy nebo pochůzkami během polední pauzy. Řidič naváděl obrovské vozidlo pomalu se sunoucí dopravou k zastávce, kde vedle sloupku s cedulí postával hlouček dalších čtyř nebo pěti lidí.

Když se přiblížil k zastávce, náhodou se zadíval za čekající pasažéry a spočinul pohledem na staré hnědé budově za zastávkou. Pocházela z počátku dvacátého století, měla několik zamřížovaných oken, ale uvnitř byla vždycky tma; řidič nikdy neviděl nikoho do budovy vcházet ani z ní vycházet. Strašidelné místo, skoro jako vězení. Na čelní stěně visela oprýskaná modrá cedule s bílým nápisem.

**ALGONQUIN CONSOLIDATED
POWER AND LIGHT COMPANY**

**ROZVODNA MH-10
SOUKROMÝ MAJETEK
POZOR, VYSOKÉ NAPĚTÍ!
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.**

Řidič málokdy věnoval budově pozornost, ale dnes upoutal jeho zrak výjev, který pokládal za neobvyklý. Z okna nacházejícího se zhruba tři metry nad zemí visel drát. Měl asi centimetrový průměr a byl obalený tmavou izolací. Pouze na konci byla plastová nebo gumová izolace odříznutá, takže z ní trčely stříbřitě kovové prameny přišroubované k jakési ploché mosazné součástce. To je tedy pořádný kus kabelu, pomyslel si řidič.

Navíc jen tak čouhá z okna. Je to vůbec bezpečné?

Dobrzdil autobus a stiskl tlačítko otevírání dveří. Klekácí mechanismus se aktivoval a velká karoserie začala klesat k chodníku, až se nakonec kovové schůdky ocitly pár centimetrů od země.

Řidič upřel širokou růžolíčí tvář ke dveřím, které se s konejšivým hydraulickým zasyčením otevřely. Lidé začali přistupovat. „Dobrý den,“ pozdravil je řidič zvesela.

Jakási osmdesátnice se starou otrhanou nákupní taškou se znakem módního domu Henri Bendel na něj kývla a o holi se odpotácela do zadní části vozu – prázdných předních sedadel vyhrazených pro staré a tělesně postižené cestující si ani nevšimla.

Jak by člověk mohl *nemít* Newyorčany rád?

Ve zpětném zrcátku se náhle mihl pohyb. Blikající žlutá světla. Za nimi se ulicí řítilo nákladní auto s emblémem Algonquin Consolidated. Když zastavilo, vystoupili z něj tři

zaměstnanci, postavili se do malého hloučku a něco spolu probírali. Všichni v rukou drželi boxy s nářadím a měli tlusté rukavice a bundy. Když se po chvíli svorně odebrali k rozvodně, netvářili se ani trochu šťastně. Hleděli na budovu a hlavy drželi u sebe, jako by o něčem debatovali. Jeden muž zlověstně kroutil hlavou.

Řidič se otočil k poslednímu pasažérovi, který se chystal nastoupit do autobusu – mladý Hispánc z svíral v ruce průkazku systému MetroCard, bloumal před autobusem a zamračeně hleděl na rozvodnu. Řidič si všiml, že zvedá hlavu, jako by kolem sebe čenichal.

V tu chvíli i on ucítil štiplavý zápach. Někde něco hořelo. Připomínalo mu to okamžik, kdy se jeho ženě vykratoval motor automatické pračky a shořela v ní izolace. Byl to odporný smrad. Ze dveří rozvodny nyní vycházel obláček kouře.

Takže proto jsou tady ti lidé z Algonquin Consolidated.

Zřejmě to bude pěkná polízanice. Řidič si položil otázku, zda to povede k výpadku proudu a zhasnutí semaforů. To by byl jeho konec. Cesta přes město, která normálně zabere dvacet minut, by trvala hodiny. Každopádně by teď měl vyklidit pole hasičům. Mávl na posledního nastupujícího pasažera. „Hej, pane, musím už jet. Pojdte. Nastupte si...“

Když se pasažér, který se stále mračil nad zápachem, otočil a nastoupil do autobusu, uslyšel řidič zevnitř rozvodny zvuky podobné praskání. Ostré třesky připomínající výstřely. A pak se celý prostor mezi autobusem a kabelem visícím z okna prozářil zábleskem intenzivním jako tucet sluncí.

Pasažér jednoduše zmizel v oblaku bílého ohně.

Řidičovo zorné pole zaplnily šedé mžitky. Zvuk podobný

trhavému třeskotu a současně výstřelu z brokovnice mu drásal uši. A přestože byl řádně připoutaný, narazil horní částí trupu do bočního okénka.

Skrz znecitlivělé uši k němu v ozvěně dolehly výkřiky pasažérů.

Napůl slepýma očima spatřil plameny.

A když začal ztrácet vědomí, napadlo ho, jestli on sám nemůže být zdrojem toho ohně.

„Musím ti to říct. Z toho letiště se dostal. Před hodinou ho zahlédli v centru Mexico City.“

„Ne,“ povzdechl si Lincoln Rhyme a nakrátko zavřel oči. „Ne...“

Amélie Sachsová, která seděla vedle jeho jablkově červeného invalidního vozíku Storm Arrow, se předklonila a promluvila do hranatého černého reproduktoru. „A co se stalo?“ Chytila si dlouhé zrzavé vlasy a spletla si je do hrubého culíku.

„Letadlo přistálo dříve, než nám z Londýna přišly informace o letu.“ Ženský hlas zněl v reproduktoru úsečně a rázně. „Podle všeho se ukryl v zásobovacím voze a tajně projel služebním výjezdem. Ukážu vám záznam z bezpečnostní kamery, který jsme získali od mexické policie. Mám tady odkaz. Vydržte minutku.“ Hlas zeslábl, protože se žena otočila ke kolegovi a začala mu dávat instrukce ohledně záznamu.

Bylo krátce po poledni a Rhyme se Sachsovou seděli v někdejší přízemní salonku a současné kriminalistické labo-

ratoři v Rhymově domě v západním Central Parku; v budově v pseudogotickém viktoriánském stylu, kterou kdysi obývali – jak si Rhyme s oblibou namlouval – nějakí velice typičtí viktoriáni. Tvrdí podnikatelé, slizcí politici, podvodníci z vysokých kruhů. Nebo možná nějaký nezkorumpovatelný policejní komisař, který rád tloukl podezřelým hlavami o zeď. Rhyme napsal klasickou knihu o zločinnosti ve starém New Yorku a nasadil všechny své zdroje, aby se pokusil vypátrat rodokmen svého domu. Žádnou modrou krev v něm však neobjevil.

Žena, se kterou hovořili, seděla – jak Rhyme předpokládal – v modernější budově vzdálené pět tisíc kilometrů od nich: v montereyské kanceláři CBI neboli Kalifornského úřadu vyšetřování. Agentka Kathryn Danceová před několika lety s Rhymem a Sachsovou spolupracovala na případu muže, jehož nyní pronásledovali. Ačkoliv se domnívali, že se tento muž ve skutečnosti jmenuje Richard Logan, Lincoln Rhyme většinou dával přednost jeho přezdívce: Hodinář.

Jednalo se o profesionálního zločince, jenž své akce plánoval s přesností typickou pro svého koníčka a současně i vášeň – výrobu hodinových strojků. Lincoln Rhyme se s tímto vrahem několikrát střetl; jeden z jeho plánů zhatil, ale jinému zabránit nedokázal. Přesto pokládal celkové skóre za nepříznivé pro sebe, jelikož Hodinář stále neseděl ve vazbě.

Opřel si hlavu zpátky o vozík a představil si Logana. Viděl toho muže osobně, docela zblízka. Štíhlá postava, tmavá chlapecká čupřina, oči lehce pobavené z policejního výsledku, během něhož neprozradil jedinou informaci o masové vraždě, kterou v té době plánoval. Jeho klid jako by byl vrozený, a Rhyme právě tuto vlastnost pokládal za Hodinářův

nejznepokojivější povahový rys. Emoce plodí chyby a nebalost, avšak Richarda Logana nikdo nemohl z emocionality obviňovat.

Dal se najmout na krádež, na nezákonný obchod se zbraněmi nebo na jakoukoliv jinou trestnou činnost, která vyžadovala důkladné naplánování a nelítostné provedení, ale většinou si ho zájemci najímali na vraždy – na zabíjení svědků, práskáčů, politiků nebo firemních šéfů. Z nejnovějších zpravidajských informací vyplývalo, že přijal zakázku na vraždu někde v Mexiku. Rhyme tedy zatelefonoval Danceové, která měla mnoho kontaktů jižně od mexických hranic – a kterou před pár lety téměř zabil Hodinářův společník. Na základě této spojitosti nyní Danceová zastupovala americkou stranu při operaci vedené s cílem zatknout Hodináře a vydat ho do Spojených států. Přitom spolupracovala s vysoce postaveným vyšetřovatelem mexické Ministerské federální policie, mladým a pracovitým důstojníkem jménem Arturo Diaz.

Dnes ráno se dozvěděli, že Hodinář během dne přistane v Mexico City. Danceová tedy zavolala Diazovi a ten urychleně vyslal na místo několik policistů, kteří měli Logana zadržet. Podle Kathrynina posledního telefonátu to však mexická strana nestihla.

„Můžu pustit ten záznam?“ zeptala se Danceová.

„Prosím.“ Rhyme pohnul jedním ze svých několika fungujících prstů – konkrétně ukazováčkem pravé ruky – a popojel s elektrickým vozíkem blíže k monitoru. Byl to kvadruplegik s poraněním míchy v oblasti čtvrtého krčního obratle, což znamenalo, že byl od ramen dolů téměř zcela ochrnutý.

Na jedné z několika plochých obrazovek v laboratoři naskočil zrnitý infračervený obraz letiště. V popředí se táhl

plot, po jehož obou stranách se válely odpadky, použité kartony, plechovky a sudy. Po chvíli do záběru vroloval nákladní proudový letoun soukromé společnosti, a sotva zastavil, otevřela se zadní dvířka a vyskočil z nich muž.

„To je on,“ poznamenala Danceová tiše.

„Nevidím ho zřetelně,“ řekl Rhyme.

„Rozhodně je to Logan,“ ujistila ho vyšetřovatelka. „Mají jeho částečný otisk – to uvidíš za minutku.“

Muž se protáhl a pak se zorientoval. Přehodil si přes rameno zavazadlo, přikrčil se, doběhl k jakési boudě a ukryl se za ní. O pár minut později přišel k boudě zaměstnanec letiště a v rukou nesl balík velký jako dvě krabice od bot. Logan se s ním přivítal a vyměnil balík za dopisní obálku. Zaměstnanec se rozhlédl po okolí a rychle odkráčel pryč. Po chvíli přijel služební nákladní vůz. Logan nastoupil dozadu a ukryl se pod několika plachtami. Nákladák zmizel ze záběru.

„Co to letadlo?“

„Pokračovalo do Jižní Ameriky jako firemní charterový let. Pilot a kopilot tvrdí, že o černém pasažérovi nic netušili. Samozřejmě lžou. Ale nemáme pravomoc je vyslechnout.“

„A co ten zaměstnanec?“ zeptala se Sachsová.

„Zadržela ho federální policie. Na letišti pracoval za minimální mzdu. Tvrdí, že mu kdosi neznámý řekl, že dostane dvě stě amerických dolarů, když doručí ten balík. Peníze ležely v té obálce. A z té taky sejmuli ten otisk.“

„Co bylo v tom balíku?“ dotázal se Rhyme.

„On tvrdí, že to neví, ale to je taky lež – viděla jsem znam z výslechu. Momentálně ho vyslýchají naši lidé z protidrogového. Chtěla jsem ho sama ponouknout, aby nám sdělil pár informací, jenže potrvá příliš dlouho, než k tomu dostanu souhlas.“

Rhyme se Sachsovou si vyměnili pohledy. Zmínka o „ponouknutí“ byla ze strany Danceové tak trochu projevem skromnosti. Byla to expertka na kinezii – řeč těla – a patřila k nejlepším vyšetřovatelům v zemi. V důsledku nevraživých vztahů mezi zmíněnými suverénními státy však musela kalifornská policistka vyplnit spoustu papírů, než mohla odcestovat do Mexika k oficiálnímu výslechu, zatímco americká Agentura pro potírání drog již byla v této zemi přítomna.

„Kde v Mexico City byl Logan spatřen?“ zeptal se Rhyme.

„V jedné obchodní čtvrti. Diazovi muži ho vystopovali do hotelu, ve kterém ovšem nebydlel. Podle nich tam měl pouze schůzku. A než stačili zorganizovat sledovací operaci, byl už zase pryč. Naštěstí teď mají všechny policejní složky a hotely alespoň jeho fotografii.“ Danceová dodala, že vyšetřování se měl nyní ujmout Diazův šéf, hodně vysoko postavený policejní úředník. „Je povzbudivé, že berou ten případ vážně.“

Ano, povzbudivé, pomyslel si Rhyme. Zároveň však cítil sklíčenost. Ocitnout se na prahu vypátrání kořisti, a přitom mít nad případem tak malou kontrolu... Uvědomil si, že se mu zrychlil dech. Vzpomínal, kdy naposledy stáli s Hodiňárem proti sobě; Logan tehdy všechny přechytračil a hravě usmrtil muže, na jehož vraždu si ho najali. Rhyme měl tehdy k dispozici veškerá fakta potřebná k odhalení, co má Logan v úmyslu. Přesto jeho strategii odhadl naprosto špatně.

„Mimochodem,“ zeptala se Sachsová Kathryn Danceové, „jaký byl ten romantický víkend na venkově?“ Zdálo se, že otázka souvisí s Kathryninými milostnými zájmy. Tato matka dvou dětí byla už několik let vdovou.

„Skvěle jsme si to užili,“ odpověděla agentka.

„Kam jste jeli?“

Rhyme nechápal, proč se Sachsová probůh vyptává na Kathrynin společenský život. Jeho netrpělivý pohled okázale ignorovala.

„Do Santa Barbary. Zastavili jsme se na Hearstově panství... Poslyš, pořád čekám, až mě spolu navštívíte. Děti vás opravdu chtějí poznat. Wes napsal studijní práci o soudní kriminalistice a zmínil se v ní o tobě, Lincolne. Jeho učitel kdysi byděl v New Yorku a všechno o tobě četl.“

„Ano, to by bylo hezké,“ řekl Rhyme a dál myslel výlučně na Mexico City.

Sachsová se jeho netrpělivému tónu usmála a řekla Danceové, že musí končit.

Jakmile ukončila spojení, setřela Rhymovi z čela pot – on sám si nebyl krůpějí nad obočím vědom – a chvíli jen tak mlčky seděli a dívali se do okna, za nímž se vzápětí zatřepala křídla sokola stěhovavého. Dravec se vracel do hnízda v prvním patře Rhymova domu. Přítomnost sokolů sice nebyla ve velkých městech neobvyklá – měli zde hojnost vypasených a chutných holubů –, avšak obvykle tito draví ptáci hnízdili výše. Několika generacím sokolů se nicméně z nějakého důvodu zalíbilo právě na římse Rhymova domu. Rhyme měl jejich společnost rád. Byli chytrí, pohled na ně představoval úchvatnou podívanou a navíc to byli dokonalí návštěvníci, protože po něm nic nechtěli.

„Tak co?“ přerušil jejich rozjímání mužský hlas. „Dostali jste ho?“

„Koho?“ odsekl Rhyme. „A co má označovat ono nekultivované sloveso ‚dostat‘?“

„Přece Hodináře,“ upřesnil Thom Reston, ošetřovatel Lincolna Rhyma.

„Ne,“ zabručel Rhyme.

„Ale jste blízko, ne?“ dotázal se upravený muž, který měl dnes na sobě tmavé kalhoty, naškrobenou žlutou košili byznysmena a květovanou kravatu.

„Á, blízko,“ zabručel Rhyme. „Blízko. To je nám k ničemu. Až na tebe příště zaútočí puma, Thome, jak se budeš cítit, když na ni strážce parku vystřelí a kulka proletí opravdu blízko ní? Místo aby tu pumu normálně trefil?“

„Nejsou pumy chráněné?“ reagoval Thom a ani se neobtěžoval nasazovat ironický tón. Vůči Rhymově nabroušenosti už byl imunní. Pracoval pro kriminalistu tolik let, že tak dlouho spolu nejsou ani mnohé sezdané páry. Za tu dobu se otrkal tak, že se dnes mohl měřit s nejkoralejší manželkou.

„Haha. Moc vtipné. Jestli prý jsou chráněné.“

Sachsová se postavila za Rhyma, uchopila ho za ramena a začala mu dělat improvizovanou masáž. Byla vysoká a udržovala se v lepší formě než většina stejně starých detektivů newyorské policie. A ačkoliv její kolena a dolní končetiny často trápila artritida, paže a ruce měla silné a téměř žádnou bolest v nich necítila.

Oba měli na sobě pracovní oblečení: Rhyme byl v černých tepláčkách a pletené tmavě zelené haleně, zatímco Sachsová, která si po příchodu odložila tmavomodrou bundu, měla na sobě kalhoty téže barvy a bílou bavlněnou halenku s rozepnutým límcem, který odhaloval perlový náhrdelník. Vysoko na kyčli jí v polymerovém pouzdře uzpůsobeném pro rychlé tasebí vězela služební pistole Glock a v samostatných pouzdrech jí na opasku vedle sebe visely dva náhradní zásobníky a paralyzér.

Rhyme cítil hnětení jejích prstů: nad čtvrtým krčním

obratlem – právě tam před několika lety utrpěl téměř smrtelné poškození páteřní míchy – měl stále dokonalý cit. Ve své době sice uvažoval o riskantní operaci, která by jeho stav zlepšila, ale nakonec se rozhodl pro odlišnou cestu rehabilitací. Díky vyčerpávajícímu režimu cvičení a terapií se mu podařilo získat zpět částečnou hybnost prstů a jedné ruky. Kromě toho mohl používat levý prsteníček, který z nějakého důvodu zůstal ušetřen, když mu v metru zlomil vaz padající trám.

Rhyme si vychutnával, jak se mu Améliiny prsty zarývají do svalů. Jako by se malé procento zbývajících citu v jeho těle o špetku zvýšilo. Pohlédl dolů na své zbytečné nohy. Zavřel oči.

Thom si ho bedlivě prohlédl. „Jsi v pořádku, Lincolne?“

„V pořádku? Kromě toho, že pachatel, po kterém celá léta pasu, nám proklouzl mezi prsty a momentálně se skrývá v druhé největší městské aglomeraci na této polokouli, se cítím úplně skvěle.“

„O tomhle nemluvím. Nevypadáš moc dobře.“

„Máš pravdu. Vlastně dokonce potřebuju nějaký lék.“

„Lék?“

„Whisky. Po troše whisky bych se cítil líp.“

„Ne, necítil.“

„Tak co kdybysme si vyzkoušeli takový experiment? Vědecký. Karteziánský. Racionální. Kdo by proti tomu mohl něco namítat? Já vím, jak se cítím teď. Dám si trochu whisky a podám ti zprávu o výsledku.“

„Ne. Ještě je moc brzy,“ odpověděl Thom věčně.

„Vždyť je odpoledne.“

„Ale jen pár minut.“

„Zatraceně.“ Rhyme hovořil nevrle, ale ve skutečnosti se ztrácel v Améliině masáži. Pár pramínek zrzavých vlasů jí uniklo z culíku a lechtalo ho na obličej. Rhyme se neodvrátil. Jelikož to vypadalo, že bitvu o jednosladový mok tentokrát prohrál, ostentativně Thoma ignoroval, avšak ošetřovatel si rychle získal jeho pozornost zpět, když prohlásil: „Když jste telefonovali, volal Lon.“

„Vážně? Proč jsi mi to neřekl?“

„Upozornils mě, že si během rozhovoru s Kathryn nepřejš být rušen.“

„No tak mi to řekni teď.“

„Ještě se ozve. Jde o nějaký případ. Vyskytl se problém.“

„Vážně?“ Hodinářův případ ustoupil po této zprávě ma-linko do pozadí. Rhyme chápal, že jeho špatná nálada má i jinou příčinu: nudu. Právě dokončil analýzu důkazů pro jeden komplikovaný případ organizovaného zločinu a čekalo ho několik týdnů, během nichž neměl mít co na práci. Představa další činnosti ho proto naplňovala radostí. Stejně jako Sachsová toužila po rychlosti, on potřeboval problémy, výzvy, podněty. Jedním z problémů vážného tělesného postižení, jemuž jen málo lidí věnuje pozornost, je absence čehokoliv nového. Postižený žije stále ve stejném prostředí, obklopují ho stále stejní lidé, provádí stejné činnosti... a setkává se se stále stejnými frázemi, prázdnými ujištěními, zprávami lhos-tejných lékařů.

Tím, co mu po zranění zachránilo život – a to doslova, protože Rhyme uvažoval o asistované sebevraždě –, byly jeho nasmělé krůčky zpět k jeho předchozí vášni: řešení zločinů prostřednictvím vědy.

Když člověk narazí na záhadu, nikdy nemůže poznat nudu.

Thom však trval na svém. „Víš jistě, že se na to cítíš? Připadáš mi trochu bledý.“

„Jestli to nebude tím, že jsem se v poslední době moc nedostal na pláž.“

„No dobrá. Jen se ptám. Jo, a během dneška se zastaví Arlen Kopeski. Kdy se s ním chceš sejít?“

To jméno připadalo Rhymovi povědomé, ale zanechávalo mu v ústech poněkud znepokojivou pachuč. „Kdo?“

„Je z té organizace za práva postižených. Přejde kvůli té ceně, kterou ti hodlají udělit.“

„Dneska?“ Rhyme si matně vybavoval jakési telefonáty. Jenže pokud nešlo o případ, málokdy věnoval hemžení kolem sebe pozornost.

„Ano, to jsi říkal. Říkals, že se s ním dneska sejdeš.“

„No jo, já takovou cenu vážně potřebuju. Co s ní budu dělat? Používat ji jako těžítka? Používá někdo z tvého okolí těžítka? Použils ty někdy těžítka?“

„Lincolne, tu cenu ti dávají za to, že jsi vzorem pro mladé postižené lidi.“

„Když já jsem byl mladý, taky jsem neměl žádný vzor. A dopadl jsem docela dobře.“ Nebyla to tak úplně pravda, že by v mládí neměl žádný vzor, jenže Rhyme začal být hašteřivý pokaždé, když se na obzoru rýsovalo nějaké rozptýlení, tím spíše rozptýlení v podobě návštěvy.

„Zdrží tě jen půl hodiny.“

„To je přesně ta půlhodina, kterou nemám.“

„Pozdě. Už je v New Yorku.“

Někdy se proti ošetřovateli nedalo vyhrát.

„Uvidíme.“

„Rozhodně nedopustím, aby sem Kopeski přišel a musel

tady bloumat jako nějaký dvořan čekající na audienci u krále.“

Rhymovi se tahle metafora líbila.

Poté se však veškeré myšlenky na ceny a královské dvory rozplynuly, poněvadž Rhymovi zazvonil telefon a na displeji se objevilo číslo detektiva poručíka Lona Sellitta.

Rhyme přijal hovor pohybem funkčního prstu na pravé ruce. „Ahoj, Lone.“

„Poslyš, Linku, já ti to rovnou vyklopím.“ Sellitto působil ustaraně a podle okolního šumu linoucího se z reproduktoru to vypadalo, že někam rychle jede. „Možná tu máme teroristickou akci.“

„Akci? To nezní příliš konkrétně.“

„Dobrá, tak jinak: někdo se vesral do rozvodny elektrárenské firmy, nasměroval na autobus hromadné dopravy výboj o teplotě dva a půl tisíce stupňů a vyhodil proud v okruhu šesti bloků jižně od Lincolnova centra. Je tohle dost konkrétní?“

Z centra dorazila suita.

Ministerstvo vnitřní bezpečnosti zastupoval charakteristicky mladý, ale vysoce postavený úředník, který se pravděpodobně narodil a vyrostl mezi countryovými kluby Connecticutu nebo Long Islandu, i když z Rhymova pohledu to byla pouhá demografická okolnost, která nemusela být nutně na závadu. Jeho rozzářenost a bystré oči zakrývaly skutečnost, že pravděpodobně nebude vědět, kde přesně je v hierarchii policejních složek jeho místo, což však platilo téměř o všech zaměstnancích ministerstva vnitřní bezpečnosti. Jmenoval se Gary Noble.

Své zastoupení tu pochopitelně měl i Federální úřad vyšetřování, konkrétně v podobě zvláštního agenta Freda Dellraye, s nímž Rhyme a Sellitto často spolupracovali. Zakladatele FBI J. Edgara Hoovera by přítomnost tohoto afroamerického agenta bezpochyby děsila, a to jen částečně proto, že Dellray očividně neměl kořeny v Nové Anglii; jeho úžas by vyvěral i z faktu, že agent naprosto postrádal takzvaný „styl Deváté

ulice“, což byla narážka na washingtonské sídlo FBI. Bílou košili a kravatu totiž Dellray oblékal jen tehdy, když jeho práce tajného agenta podobné ustrojení vyžadovala, a ke společenskému oděvu přistupoval stejně jako ke kterémukoliv jinému převleku ve svém agentském šatníku. Dnes byl ovšem oblečen jako pravý Dellray: tmavě zelené kostkované sako doplňovala růžová košile hodná wallstreetského generálního ředitele, kterému už je všechno jedno, a oranžová kravata, kterou by Rhyme okamžitě vyhodil, kdyby dokázal pohnout rukama.

Dellraye doprovázel jeho nově jmenovaný šéf – zástupce zvláštního agenta pověřeného vedením newyorské pobočky FBI, Tucker McDaniel, který zahájil kariéru ve Washingtonu a pak pobýval na misích na Blízkém východě a v jižní Asii. Měl pevné tělo, husté tmavé vlasy, snědou pleť a jasné modré oči, které i při pozdravu člověka provrtávaly, jako by lhal.

Pro agenta policejní složky byl takový výraz příhodný a Rhyme ho sám nasazoval, kdykoliv se k tomu naskytla odpovídající příležitost.

Za newyorskou policii byl „vedoucím delegace“ podsaditý Lon Sellitto – dnes v šedém obleku a bledě modré košili, která u něj byla nezvyklá. Jeho kravata se skvrnami, které však nebyly výsledkem potřísnění, nýbrž natištěným vzorem, představovala jediný nezmačkaný kus detektivova oblečení. Zřejmě šlo o dárek k narozeninám od jeho přítelkyně Rachel nebo od syna. Detektiva z oddělení závažných trestných činů doplňoval kromě Sachsové ještě Ron Pulaski, světlovlasý a navzdý mladistvě vyhlížející hlídkový policista, který oficiálně podléhal Sellittovi, ale neoficiálně většinu času pracoval s Rhymem a Sachsovou na ohledávací fázi vyšetřo-

vání. Pulaski byl oblečen do standardní tmavomodré uniformy newyorské policie; z výstřihu blůzy mu koukalo tričko.

Oba federálové, McDaniel i Noble, už o Rhymovi pochopitelně slyšeli, ale ani jeden z nich se s ním dosud nesetkal, a tak z nich nyní v různé míře vyzařovalo překvapení, soucit a nervozita z pohledu na ochrnutého soudně kriminalistického konzultanta, jenž se dovedně přesouval na invalidním vozíku po laboratoři. Nezvyk a nejistota se však záhy rozplynuly, což se stávalo většině hostů s výjimkou těch nejzakřiknutějších, poněvadž ani znehybnělý kriminalista nebyl v místnosti nejbizarnějším úkazem: bývalý salonek s ozdobnými stropními římsami a táflovánými zdmi totiž přetékal vybavením, které by mu mohla závidět i kriminalistická jednotka ve středně velkém městě.

Po úvodním seznamování se vedoucí role ujal Noble. Jeho ministerstvo vnitřní bezpečnosti mělo vyšetřování zastřešovat.

„Pane Rhyme...“

„Říkejte mi Lincolne,“ opravil ho Rhyme. Dopalovalo ho, když se mu někdo kořil, a používání svého příjmení pokládal za lstivý způsob, jak ho pohladit po hlavičce a říct mu: Chudáčku, moc nás mrzí, že jsi nadosmrti upoutaný na invalidní vozík. Tak aspoň budeme extra zdvořilí.

Sachsová vycítila skutečný smysl jeho opravy a zlehka obrátila oči v sloup. Rhyme se pokusil neusmát.

„Dobrá, takže Lincolne.“ Noble si odkašlal. „Nastíním vám scénář. Co víte o síti – o elektrické síti?“

„Moc toho není,“ přiznal Rhyme. Na univerzitě sice studoval technický obor, ale elektřině nikdy nevěnoval zvláštní pozornost – věděl jen, že elektromagnetická síla se spolu

s gravitační silou a slabou a silnou interakcí řadí mezi čtyři základní fyzikální interakce. To však byla jen teorie. Na praktické úrovni se Rhymův zájem o elektřinu omezoval na požadavek, aby jí do jeho domu teklo dost a utáhla všechno laboratorní vybavení, které se tu nacházelo. Přístroje byly mimořádně žravé a Rhyme musel už dvakrát nechat v domě udělat nové rozvody, aby do něj přivedl další ampéry potřebné k chodu těchto elektrických otesánek.

Kromě toho si velmi naléhavě uvědomoval, že i on dnes žije a funguje pouze díky elektřině: bezprostředně po nehodě mu nějakou dobu vháněl kyslík do plic ventilátor a baterie v jeho invalidním vozíku dnes spolu s elektřinou napájely jeho touchpad i hlasově aktivovanou ECU neboli prostředkovou ovládací jednotku. O počítači to samozřejmě platilo také.

Bez elektrických kabelů by se mu zkrátka nežilo dobře. A pravděpodobně by nežil vůbec.

Noble pokračoval: „Takže základní scénář vypadá tak, že se náš neznámý pachatel vloupal do jedné rozvodny elektrárenské společnosti a vytáhl z budovy živý kabel.“

„Neznámý pachatel v jednotném čísle?“ dotázal se Rhyme.

„To ještě nevíme.“

„Dobře. Vytáhl kabel.“

„A pak pronikl do počítače, který ovládá síť, a zmanipuloval ho tak, aby poslal do rozvodny víc voltů, než na kolik byla konstruována.“ Noble si pohrával s manžetovými knoflíčky ve tvaru zvířátek.

„A tak ta elektřina vyskočila,“ vložil se do hovoru McDaniel z FBI. „Snažila se dostat do země. Říká se tomu obloukový výboj. V podstatě je to výbuch. Jako když udeří blesk.“

Jiskra o teplotě dva a půl tisíce stupňů...

„Je tak silný, že při něm vzniká plazma,“ dodal zástupce zvláštního agenta. „To je skupenství hmoty...“

„... které není plynné, kapalné ani pevné,“ doplnil ho Rhyme netrpělivě.

„Přesně tak. I docela malý obloukový výboj má explozivní sílu rovnající se půl kilogramu TNT, a tenhle výboj malý nebyl.“

„A jeho cílem byl ten autobus?“ zeptal se Rhyme.

„Vypadá to tak.“

„Jenže autobus má gumová kola,“ namítl Sellitto. „Dopravní prostředky jsou během bouřky ze všeho nejbezpečnější. Viděl jsem to v nějakém televizním pořadu.“

„To je fakt,“ řekl McDaniel. „Jenže pachatel myslel na všechno. Tohle byl autobus s klekacím mechanismem. Pachatel tedy buďto předpokládal, že se spodní schůdek dotkne po spuštění chodníku, anebo doufal, že někdo bude mít právě jednu nohu na chodníku a jednu na schůdku. I to by stačilo, aby oblouk autobus zasáhl.“

Noble znovu začal žmoulat mrňavého stříbrného savce na manžetovém knoflíčku. „Jenže načasování bylo špatné. Nebo možná mířil na něco jiného. Jiskra každopádně zasáhla sloupek s cedulí vedle autobusu. Jeden pasažér přišel o život, pár lidí v okolí ohluchlo, pár jich pořezaly střepy a vypukl tam požár. Kdyby ten oblouk zasáhl přímo autobus, byly by ztráty mnohem vyšší. Odhaduju, že by zemřela polovina pasažérů. Případně by utrpěli popáleniny třetího stupně.“

„Lon se zmínil o výpadku proudu,“ poznamenal Rhyme.

McDaniel se opět vmísil do hovoru. „Neznámý pachatel vyřadil přes počítač z chodu ostatní čtyři rozvodny v oblasti,

takže veškerá elektřina proudila rozvodnou na Sedmapadesáté ulici. Ihned po obloukovém výboji přestala tahle rozvodna fungovat, ale lidé z Algonquin Consolidated mezitím uvedli do provozu všechny ostatní. Takže momentálně je bez elektřiny asi šest bloků v Clintonu. Neviděl jste to ve zprávách?“

„Já se na zprávy moc nedívám,“ odpověděl Rhyme.

Sachsová se obrátila na McDaniela. „A nevšiml si řidič nebo kdokoliv jiný něčeho?“

„Ničeho užitečného. V té době už tam bylo pár zaměstnanců Algonquin Consolidated. Dostali od generálního ředitele příkaz vejít dovnitř a pokusit se přesměrovat linky nebo něco podobného. Díkybohu tam nevlezli předtím, než nastal ten výboj.“

„Takže uvnitř nikdo nebyl?“ zeptal se Fred Dellray. Zdálo se, že je trochu mimo, a Rhyme z toho usoudil, že McDaniel zatím neměl čas plně informovat svůj tým.

„Ne. V té rozvodně je prakticky jen elektrozařízení – kromě běžné údržby a oprav tam nikdo nechodí.“

„Jak se naboural do toho počítače?“ zeptal se Lon Sellitto a hlučně usedl do proutěného křesla.

„To nevíme jistě,“ odpověděl Gary Noble. „Momentálně probíráme různé scénáře. Naši bílí hackeri se snažili simulovat teroristický scénář, ale nedokázali proniknout dovnitř. Jenže víte, jak to chodí: padouši jsou vždycky o krok před námi – z technického hlediska.“

„Přihlásil se k tomu útoku někdo?“ zeptal se Ron Pulaski.

„Zatím ne,“ odpověděl Noble.

„Tak proč rovnou uvažujete o terorismu?“ podivil se Rhyme. „Podle mě je to docela dobrý způsob, jak odstavit alar-

my a bezpečnostní systémy. Jsou hlášené nějaké vraždy nebo vloupačky?“

„Zatím ne,“ poznamenal Sellitto.

„Máme pár důvodů, proč si myslet, že šlo o teroristy,“ prohlásil McDaniel. „Například to naznačuje náš program profilování podezřelého chování a vztahů. A hned potom, co se to stalo, jsem nechal své lidi projít signály z Marylandu.“ Odmlčel se, jako by chtěl všechny přítomné varovat, že se nikdo nesmí dále šířit o tom, co teď uslyší. Rhyme si domyslel, že agent FBI hovoří o podsvětí zpravodajských služeb – o vládních výzvědných agenturách, které možná oficiálně nemají žádné pravomoci, ale mohou využívat mezer v zákonech, a udržovat si tak přehled o nepravostech odehrávajících se na území Spojených států. Národní bezpečnostní agentura – nejlepší odposlouchávací organizace na světě – sídlila shodou okolností v Marylandu. „Nový systém SIGINT objevil pár zajímavých odkazů.“

SIGINT. Signálové zpravodajství. Monitorování mobilních telefonů, satelitních telefonů, e-mailů... Při pátrání po člověku, který organizuje útoky elektrickým proudem, se to jevilo jako odpovídající přístup.

„Odhalil zmínky o něčem, co pokládáme za novou teroristickou skupinu operující v této oblasti. Zatím nebyla nikdy katalogizována.“

„Kdo to je?“ zeptal se Sellitto.

„Název začíná slovem ‚spravedlnost‘ a obsahuje slovo ‚pro‘,“ vysvětlil McDaniel.

Spravedlnost pro...

„A nic víc?“ zeptala se Sachsová.

„Ne. Možná je to ‚Spravedlnost pro Alláha‘. Nebo ‚Spra-

vedlnost pro utiskované. Cokoliv. Netušíme, co přesně by to mohlo být.“

„Ale ta slova jsou anglická, je to tak?“ dotázal se Rhyme. „Nejsou arabská. Ani somálská nebo indonéská.“

„Ano,“ odvětil McDaniel. „Veškerou komunikaci, kterou dokážeme zachytit, přesto nechávám analyzovat multijazykovými a multidialektovými monitorovacími programy.“

„Legálně,“ dodal Noble rychle. „Veškerou komunikaci, kterou dokážeme *legálně* zachytit.“

„Jenže většina jejich komunikace se odehrává v oblačné zóně,“ prohodil McDaniel a dál svá slova nevysvětloval.

„Ehm, co to je, pane?“ vyhrkl Ron Pulaski otázku, kterou se chystal v jiné podobě a mnohem méně uctivým tónem položit i Rhyme.

„Obláčná zóna?“ řekl zástupce zvláštního agenta. „Tenhle výraz vyplývá z nejnovějšího přístupu k výpočetní technice, kdy jsou vaše data i programy uloženy nikoliv na vašem počítači, nýbrž na serverech někde jinde. Napsal jsem o tom analýzu, v níž ten termín používám k označení nových komunikačních protokolů. Záporní protagonisté používají klasický mobilní telefon a e-mail jen velmi málo. Zájmové osoby využívají k vysílání vzkazů nové techniky, jako jsou blogy, Twitter a Facebook. Případně vkládají kódy do hudby a videa, které sdílejí na internetu. A já osobně se domnívám, že dokonce vyvinuli zcela nové systémy, odlišné typy modifikovaných telefonů nebo vysílačky s alternativními frekvencemi.“

Obláčná zóna... Záporní protagonisté.

„Proč si myslíte, že za tím útokem stojí ‚Spravedlnost pro...‘?“ zeptala se Sachsová.

„Nejsme o tom nutně přesvědčeni,“ odvětil Noble.

McDaniel to rozvedl: „Jde jen o to, že se objevily nějaké SIGINT odkazy na peněžní převody v průběhu uplynulých několika dní a na blíže neurčený pohyb osob, plus věta ‚Tohle bude velký‘. Takže když dnes došlo k tomu útoku, napadlo nás, že to spolu možná souvisí.“

„Navíc se blíží Den Země,“ podotkl Noble.

Rhyme si nebyl úplně jistý, co to Den Země je, a tak na něj ani neměl žádný názor. Pouze si s jistou nevrlostí pomyslel, že to s ním zřejmě bude podobné jako s ostatními svátky a akcemi: davy lidí a demonstrantů ucpou ulice a budou zbytečně mrhat prostředky newyorské policie, které by on jinak mohl využít k řešení případů.

„Možná to není jen shoda okolností,“ pokračoval Noble. „Útok na elektrickou síť těsně před Dnem Země? Zajímá se o to i prezident.“

„Náš prezident?“ řekl Sellitto.

„Ano. Zrovna je na nějakém summitu o obnovitelné energii mimo Washington.“

Sellitto se zamyslel. „Takže se chce někdo zviditelnit. Ekoteror.“

V New Yorku byly podobné aktivity poměrně vzácné – kácení stromů a povrchová těžba netvořily páteř ekonomiky města.

„Možná je to ‚Spravedlnost pro životní prostředí,‘“ nadhodila Sachsová.

„Jenže to má další háček,“ prohlásil McDaniel. „Jeden z odkazů SIGINT koreloval termín ‚Spravedlnost pro...‘ se jménem ‚Rahman‘. Bez uvedení příjmení. Na našem seznamu osob podezřelých z islámského terorismu máme osm

neprověřených Rahmanů. Domníváme se, že by mohlo jít o jednoho z nich, ale nevíme, o kterého.“

Noble nechal medvídky nebo kapustňáky na svých manžetách na pokoji a momentálně si hrál s elegantním perem. „Na vnitřní bezpečnosti nás napadlo, že Rahman by mohl být členem spící buňky, která tu funguje už několik let, možná od jedenáctého září. Vyhýbá se islamistickému životnímu stylu, navštěvuje umírněné mešity a nepoužívá arabštinu.“

„Z Quantika sem jede jeden z mých TC týmů,“ dodal McDaniel.

„TC týmů?“ dotázal se popuzeně Rhyme.

„Technika a komunikace. Budou řídit sledování. A zajistí specialisty na povolování odposlechů, pokud je budeme potřebovat. Dva právníky z ministerstva spravedlnosti. Kromě toho vyčleňujeme dvě stě dalších agentů.“

Rhyme se Sellitem se na sebe podívali. Na osamoceny incident, který ani netvořil součást probíhajícího vyšetřování, to byl překvapivě početný vyšetřovací tým. Navíc byl mobilizován neuvěřitelně rychle. K útoku došlo před necelými dvěma hodinami.

Agent FBI si jejich reakce všiml. „Jsme přesvědčeni, že jde o terorismus v novém balení. Proto jsme zvolili nový přístup k jeho potírání. Znáte ty bezpilotní letouny, které operují na Blízkém východě a v Afghánistánu? Jejich piloti klidně mohou sedět vedle nákupního centra v Colorado Springs nebo v Omaze.“

Oblačná zóna...

„Takže jakmile se toho ujme TC, dokážeme v brzké době zachycovat další signály. Přesto stále potřebujeme i tradiční přístupy.“ McDaniel se rozhlédl po laboratoři, z čehož

Rhyme vyrozuměl, že výrazem „tradiční přístupy“ označuje agent soudní kriminalistiku. McDaniel pak přesunul pohled k Dellrayovi. „Plus práci na ulici. I když se mi Fred svěřil, že zatím nemá moc štěstí.“

Dellrayovu talentu v roli tajného agenta se vyrovnala pouze jeho schopnost jednat s důvěrnými informátory. Po jedenáctém září 2001 si dokázal zavázat velkou skupinu informátorů uvnitř islámské komunity a kromě toho se naučil arabštinu, indonéštinu a farsijštinu. Pravidelně spolupracoval s nesmírně úspěšnou protiteroristickou jednotkou newyorské policie. Nyní však musel poznámku svého šéfa potvrdit. „O žádný ‚Spravedlnosti pro‘ ani o Rahmanovi jsem nic neslyšel,“ prohlásil sklíčeně. „A to jsem to rozhodil mezi svý kluky v Brooklynu, Jersey, Queensu i na Manhattanu.“

„Vždyť se to stalo až teď,“ připomněl mu Sellitto.

„To jistě,“ řekl McDaniel pomalu. „Ovšem něco takového se muselo plánovat takových..., kolik odhadujete? Měsíc dopředu?“

„Řekl bych, že ano,“ přitakal Noble. „Nejméně.“

„Vidíte, a to je právě ta oblačná zóna.“

Rhymovi neuniklo, že McDanielova slova obsahují skrytou kritiku: Úkolem informátorů je získávat informace o událostech *dříve*, než nastanou.

„No nic, tak v tom pokračuj, Frede,“ uzavřel agent. „Děláš dobrou práci.“

„Jistě, Tuckere.“

Noble si přestal hrát s perem. Momentálně se radil s hodinkami. „Takže ministerstvo vnitřní bezpečnosti bude koordinovat postup s Washingtonem, ministerstvem zahraničí a v případě potřeby i s ambasádami. Policie a FBI však

budou zároveň řešit ten případ stejně jako kterýkoliv jiný. Lincolne, všichni znají vaše jedinečné schopnosti při analýze místa činu, takže doufáme, že budete pracovat na rozboru stopových důkazů. Už dáváme dohromady ohledávací tým. Za dvacet minut by měl být u rozvodny. Nebo maximálně za třicet.“

„Jistě, pomůžeme vám,“ řekl Rhyme. „Ale to místo činu ohledáme sami. Od vchodu po východ. Plus všechna sekundární místa činu. Nechceme jen stopové důkazy. Chceme ohledat všechno.“ Pohlédl na Sellitta, který dal odhodlaným příkývnutím najevo, že Lincoln podporuje.

Nastala chvíle tíživého ticha, během níž si všichni uvědomili podtext: základní otázka zněla, kdo bude celému vyšetřování v konečném důsledku velet. Povaha policejní práce byla v současné době taková, že kdo kontroluje kriminalistickou část vyšetřování, ten v podstatě řídí celý případ. Byl to praktický důsledek pokroku v oblasti vyšetřovacích metod na místě činu, k němuž došlo v posledních deseti letech. Soudní kriminalisté měli díky pouhému ohledávání míst činů a analýze nalezených položek nejlepší přehled o povaze zločinů i možných podezřelých a jako první formulovali směr vyšetřování.

Strategická rozhodnutí měl přijímat triumvirát složený z Noblea a McDaniela, zastupujících federální stranu vyšetřování, a Sellitta, reprezentujícího newyorskou policii. Pokud však chtěli akceptovat Rhyma coby šéfa ohledání místa činu, museli se smířit s tím, že Lincoln bude v podstatě hlavním vyšetřovatelem případu. Dávalo to smysl. Rhyme se zločinností ve městě věnoval déle než kterýkoliv z nich, a protože v této fázi neměli žádné podezřelé ani žádné významné stopy

s výjimkou nalezených důkazů, byl specialista na soudní kriminalistiku logickou volbou.

Ze všeho nejdůležitější však bylo, že si Rhyme ten případ zoufale přál. Faktor nudy...

A taky trochu faktor ega, budíž.

Vytasil se tedy se svým nejlepším argumentem: neřek nic. Jen upřel pohled na zástupce ministerstva vnitřní bezpečnosti, Garyho Noblea.

McDaniel se zlehka ošil – byli to *jeho* ohledávači místa činu, kteří by si museli sbalit fidlátka – a Noble po něm loupal okem. „Tak co myslíš, Tuckere?“ zeptal se.

„Já pana Rhyma znám... Zním jeho práci. Nemám problém s tím, aby to místo činu ohledával on. Za předpokladu, že s námi bude svůj postup stoprocentně koordinovat.“

„Samozřejmě.“

„A že tam bude přítomen někdo z našich lidí. A že v co možná nejbližší době obdržíme výsledky.“ Pohlédl Rhymovi do očí, ne na jeho tělo. „Rychlý reakční čas je ze všeho nejdůležitější.“

Rhyme měl podezření, že si McDaniel klade otázku, zda je člověk v kriminalistově stavu schopný dosahovat rychlých výsledků. Také Sellitto se ošil, avšak ze strany agenta FBI nešlo o projev pochybností, nýbrž o legitimní dotaz. Rhyme by si ho pravděpodobně položil také.

„Rozumím,“ řekl pouze.

„Dobře. Řeknu svým lidem z důkazní reakce, ať vám pomáhají, jakkoliv budete chtít,“ ujistil ho McDaniel.

Noble změnil téma. „Pokud jde o sdělovací prostředky, prozatím se budeme snažit teroristický kontext co nejvíce potlačovat. Budeme to vykreslovat jako běžnou nehodu. Už

však prosákly zprávy, že je za tím možná něco víc. Lidé jsou vyděšení.“

„To můžu potvrdit,“ přitakal McDaniel. „Naše monitorovací oddělení kontroluje internetový provoz. Vyhledávací motory zaznamenaly obrovský růst dotazů na hesla ‚zásah elektrickým proudem‘, ‚obloukový výboj‘ a ‚výpadek‘. Videá s obloukovým výbojem na YouTube vyletěla raketově vzhůru. Já sám jsem se na ně podíval. Jsou zatraceně děsivá. Nějací dva muži pracují na rozvodné skříní, pak najednou zaplní celou obrazovku záblesk a jeden muž leží na zádech a půlka těla mu hoří.“

„A navíc,“ doplnil ho Noble, „jsou lidé opravdu nervózní z představy, že by ty obloukové výboje mohly nastat i jinde než na rozvodně. Například u nich doma nebo v práci.“

„A je to možné?“ zeptala se Sachsová.

McDaniel si zřejmě nenastudoval o obloukových výbojích úplně všechno. „Myslím, že ano,“ odvětil, „ale nevím jistě, jak velký k tomu musí být proud.“ Jeho oči zabloudily k elektrické zásuvce ve stěně opodál.

„No, já myslím, že se do toho rovnou pustíme,“ řekl Rhyme a podíval se na Sachsovou.

Ta vyrazila ke dveřím. „Pojď se mnou, Rone.“ Pulaski se k ní připojil. Dveře se zavřely a zanedlouho uslyšel Rhyme zvenčí burácení silného motoru jejího auta.

„Je třeba mít na paměti ještě jednu věc,“ dodal McDaniel. „Jeden ze scénářů, které jsme simulovali na našich počítačích, předpokládal, že pachatel jen mapuje terén a testuje elektrickou síť coby *možný* cíl teroristického útoku. Tahle akce byla dost nemotorná a zemřel při ní jen jeden člověk. Vložili jsme to do systému a algoritmy nám naznačily, že by

se pachatel příště mohl pokusit o něco úplně jiného. Dokonce je možné, že šlo o singularitu.“

„O co...?“ zeptal se Rhyme, kterého jazyk federálů pomalu začínal dráždit.

„O singularitu – ojedinělý jev. Náš software pro analýzu hrozeb přisoudil tomuto incidentu pětapadesátiprocentní faktor neopakování. To není nejhorší výsledek na světě.“

„Ovšem není to jen jiný způsob vyjádření,“ namítl Rhyme, „že existuje *pětačtyřicetiprocentní* pravděpodobnost, že někdo jiný na území New Yorku bude usmrčen elektrickým proudem? A možná se k tomu schyluje právě teď.“

Rozvodna MH-10, provozovaná společností Algonquin Consolidated, byla jakýmsi miniaturním středověkým hradem v poklidné oblasti jižně od Lincolnova centra. Byla postavená z nerovnoměrně nasekaného vápence, ušmudlaného a vydroleného mnohaletým působením newyorských zplodin a prachu. Základní kámen byl ošoupaný, ale stále se na něm dal snadno přečíst letopočet 1928.

Krátce před druhou hodinou Amélie Sachsová smykem zastavila u obrubníku vedle rozvodny, těsně za zničeným autobusem. Její Ford Torino Cobra i bublání jeho motoru se setkaly se zvědavými či obdivnými pohledy kolemjdoucích, policistů i hasičů. Sachsová vystoupila z vozu, položila na přístrojovou desku kartičku newyorské policie, založila si ruce v bok a začala si prohlížet místo činu. Ron Pulaski vysešel z místa spolujezdce a zvučně zabouchl dveře.

Ze všeho nejdříve si Sachsová všimla nesourodosti prostředí. Moderní budovy vysoké nejméně dvacet pater obklopovaly staříčkou rozvodnu, která se z nějakého důvodu ho-

nosila věžičkami. Kamenné zdi byly poseté bílými cákanci pocházejícími od zdejších holubů, z nichž řada se sem již po výbuchu vrátila. Okna se zažloutlými skly chránily načerno natřené mříže.

Masivní kovové dveře byly otevřené a v místnosti za nimi panovala tma.

Na ulici se s hlasitým kvílením elektronické sirény vynořilo „véerenco“ neboli vozidlo rychlého nasazení, patřící jednotce pro ohledávání míst činu newyorské policie. Jakmile zaparkovalo, vystoupili z něj tři technici z hlavního sídla v Queensu. Sachsová s nimi v minulosti mnohokrát spolupracovala. Kývla na Hispánce, Asiatku i detektivku Gretchen Sahloffovou, která jim šéfovala. Sahloffová pozdrav opětovala, zasmušile se podívala na rozvodnu a přesunula se k zadní části dodávky, odkud už její podřízení začali vynášet vybavení.

Sachsová poté upřela pozornost k chodníku a ulici obehnané žlutou páskou, za níž se již shromáždil dav asi padesáti lidí. Autobus, jenž se stal terčem útoku, stál před rozvodnou prázdný a vychýlený na bok: všechny pneumatiky na pravé straně byly prasklé. Přední část karoserie měla ohořelý lak a polovina oken byla šedivá a neprůhledná.

Po chvíli k ní přistoupila urostlá Afroameričanka z lékařské záchranné služby a kývla na ni. „Dobrý den,“ pozdravila Sachsová.

Žena znovu zlehka kývla na pozdrav. Lidé ze záchranky se už setkali prakticky se všemi typy masakrů, ale ona byla přesto viditelně otřesená. „Pojďte se na to podívat, detektive.“

Sachsová ji následovala do sanitky, kde leželo na nosítkách lidské tělo čekající na převoz do márnice. Bylo zakryté tmavě zelenou voskovanou plachtou.

„Zdá se, že to byl poslední nastupující pasažér. Mysleli jsme si, že ho dokážeme zachránit. Ale... víc jsme toho nezmohli.“

„Zásah elektrickým proudem?“

„Radši se podívejte sama,“ zašeptala Afroameričanka a zvedla plachtu.

Sachsová na chvíli strnula, neboť ji do nosu udeřil zápch spálené kůže a vlasů, a pak se zadívala na oběť, Hispánce ve společenském obleku – nebo spíš na to, co z něj zbylo. Na zádech a velké části pravé strany těla se mu kůže spekla s látkou. Sachsová to odhadovala na popáleniny druhého a třetího stupně. Ty ji však tolik neznepokojovaly – během let viděla při výkonu služby mnoho různých popálenin, nechtěných i záměrných. Nejohroživější byl pro ni pohled na mužovo maso odhalené v místech, kde z něj záchranáři odtrhli nebo odřízli látku. Sachsová v něm spatřila desítky drobných bodných ranek. Jako by muže zasáhl výstřel z obrovské brokovnice.

„Většina jich vede skrz,“ poznamenala zdravotnice.

Všechny ty rány vedou skrz celé tělo?

„A co je způsobilo?“

„Nevím. Za celou kariéru jsem nic podobného neviděla.“

A Sachsová si uvědomila i něco dalšího. Všechny ranky byly výrazné a dobře viditelné. „Netekla z nich žádná krev.“

„Všechny jsou kauterizované. Proto taky...“ Zdravotnici změkkl hlas. „Proto taky zůstal tak dlouho při vědomí.“

Sachsová si tu bolest nedokázala ani představit. „Jak se mu to stalo?“ zeptala se zpoloviny sama pro sebe.

A pak získala odpověď.

„Amélie,“ houkl na ni Ron Pulaski.

Sachsová na něj pohlédla.

„Ten sloupek s cedulí. Podívej se na něj. Propána...“

„Ježíšikriste,“ zamumlala Sachsová a přesunula se blíže k policejní pásce. Necelé dva metry od země zela v kovovém sloupku asi dvanácticentimetrová díra. Kovový okraj byl roztavený jako umělá hmota pod letovací lampou. Sachsová pak přesunula pozornost na okna autobusu a dodávky parkující opodál. Původně si myslela, že sklo je rozpraskané od požáru. Nyní však viděla, že oba vozy zasáhla sprška malých kovových úlomků – stejných, jaké zabily posledního pasažéra. Rovněž plechové karoserie byly skrz naskrz proděravělé.

„Podívej,“ zašeptala a ukázala na chodník a na fasádu rozvodny. Kamenný povrch posévala stovka drobných kráterů.

„Nebyla to bomba?“ dotázal se Pulaski. „Možná si jí policisté reagující na hlášení nevšimli.“

Sachsová otevřela igelitový sáček a vytáhla z něj modré gumové rukavice. Nasadila si je, sklonila se a sebrala z prostoru pod sloupkem malý úlomek kovu ve tvaru slzy.

Když si Sachsová uvědomila, co to je, otřásla se.

„Co je to?“ zeptal se Pulaski.

„Obloukový výboj tenhle sloupek roztavil.“ Sachsová se rozhlédla kolem sebe a spatřila sto nebo i více totožných kapek na zemi, v boku autobusu, v okolních budovách i v opodál parkujících autech.

Tohle tedy mladého pasažéra zabilo. Sprška roztavených kovových kapek letících vzduchem rychlostí tři sta metrů za vteřinu.

Mladý policista si pomalu povzdechl. „Dostat zásah něčím takovým... Prohoří se to skrz tebe.“

Sachsová se znovu zatřásla – tentokrát při představě té bolesti. A také při představě, jak ničivé následky mohl útok

mít. Tato část ulice byla relativně prázdná. Kdyby se však rozvodna nacházela blíže k centru Manhattanu, mohlo snadno zemřít deset až patnáct kolemjdoucích.

Sachsová zvedla hlavu a zjistila, že se dívá přímo na zbraň neznámého pachatele: z jednoho okna s výhledem na Sedm-apadesátou ulici volně viselo něco přes půl metru tlustého kabelu. Ten byl obalen černou izolací, ale na konci z něj trčel holý drát přišroubovaný k sežehnuté mosazné destičce. Působil naprosto obyčejným dojmem a vůbec nevypadal jako předmět, který mohl způsobit tak strašlivou explozi.

Sachsová s Pulaským se připojili k hloučku asi pětadvaceti agentů a zástupců ministerstva vnitřní bezpečnosti, FBI a newyorské policie, kteří postávali u velitelské dodávky FBI. Někteří měli na sobě taktickou výstroj, jiní kombinézy určené k ohledávání místa činu, ještě jiní obleky nebo klasické uniformy. Momentálně si rozdělovali práci. Někteří agenti měli hledat svědky, jiní se měli zaměřit na bomby nebo nástražné dráty, které teroristé s oblibou zanechávají v okolí prvního výbuchu.

U rozvodny stál s rukama založenýma na prsou hubený padesátník. Na krku měl řetízek s odznakem Algonquin Consolidated a s vážným výrazem upřeně hleděl na rozvodnu. Byl to nejvýše postavený zástupce elektrárenské společnosti přítomný na místě incidentu: terénní inspektor zodpovědný za tento úsek sítě. Sachsová ho požádala, aby jí podrobně popsal, co zatím jeho firma o incidentu zjistila, a začala si jeho informace zapisovat do bloku.

„Jsou tu bezpečnostní kamery?“ zeptala se.

„To bohužel ne,“ odpověděl pohublý muž. „Neobtěžujeme se s nimi. Dveře mají několik zámků. A uvnitř stejně není

co ukrást. Ta spousta elektřiny funguje tak trochu jako hlída-
cí pes. Jako velký hlídačí pes.“

„Jak se podle vás dostal dovnitř?“

„Když jsme sem dorazili, byly dveře zamčené. Zámky
jsou na číselné kódy.“

„Kdo ty kódy zná?“

„Všichni zaměstnanci. Ale on sem pronikl jinak. V zám-
cích je zabudovaný čip, který zaznamenává, kdy se dveře ote-
víraly. A u těchto dveří dva dny nikdo nebyl. Navíc tu napo-
sledy nebylo tohle.“ Ukázal na kabel visící z okna. „Takže se
sem musel vloupat jinudy.“

Sachsová se otočila k Pulaskému. „Až tady skončíš, zkon-
troluj zadní část, okna a střechu.“ Přesunula pohled na in-
spektora. „A co přístup z podzemí?“

„O žádném nevím,“ odpověděl terénní inspektor. „Kabe-
láž je do rozvodny i ven vedena v kanálech, do kterých se ni-
kdo nevejde. Ale můžou tu být jiné tunely, o kterých nevím.“

„Každopádně to proveř, Rone.“ Sachsová poté vyslechla
řidiče autobusu, jemuž zdravotníci ošetřili řezné rány od skla
a otřes mozku. Měl dočasně poškozený zrak i sluch, ale trval
na tom, že zůstane na místě a pomůže policii, jakkoliv bude
moci. Což nebylo mnoho. Prý ho při dojíždění na zastávku
upoutal kabel trčící z okna, který u rozvodny nikdy předtím
neviděl. Po chvíli ucítil kouř a zaslechl uvnitř rány. A pak už
přišel ten strašlivý záblesk.

„Byl tak rychlý,“ zašeptal. „Nikdy v životě jsem nic tak
rychlého neviděl.“

Tlaková vlna ho odmrštila na okno a probral se až po de-
seti minutách. Nyní se odmlčel, upřeně se zadíval na zničený
autobus a nasadil výraz, v němž se zračily zrazenost a smutek.

Sachsová se obrátila k přítomným agentům a důstojníkům a prohlásila, že s Pulaským ohledají místo činu. Kladla si otázku, zda agent FBI Tucker McDaniel skutečně sdělil svým podřízeným, že je takový postup košer. Vyskytly se případy, kdy se s vámi vysoce postavení zástupci některé policejní složky s úsměvem na něčem dohodli a pak úmyslně zapomněli, že se váš rozhovor vůbec kdy uskutečnil. V tomto případě však federální agenti o dohodě s McDanielem věděli. Některé viditelně dráždilo, že stěžejní roli bude hrát newyorská policie, avšak jiným – především agentům z týmu důkazní reakce FBI – to zjevně nevadilo, a dokonce na Sachsovou pohlíželi s obdivnou zvědavostí; koneckonců byla součástí týmu vedeného legendárním Lincolnem Rhymem.

Otočila se k Pulaskému a řekla: „Jde se do práce.“ Zamířila k véerenu a stáhla si karmínové vlasy do culíku, aby si mohla obléct kombinézu.

Pulaski zaváhal a pohlédl na stovky kovových kuliček, které chladly na chodníku nebo vězely v čelní zdi rozvodny. Po chvíli přesunul pohled na tuhý kabel visící z okna. „Ale *vypnuli* uvnitř elektriku, že jo?“

Sachsová mu jen pokynula, aby šel za ní.

Muž ve fádni tmavě modré kombinéze zaměstnance Algonquin Consolidated Power and Light, baseballové kšiltovce bez loga a ochranných brýlí na očích pilně pracoval na rozvodné skříní v zadní části fitnesscentra nacházejícího se v manhattanské čtvrti Chelsea.

Během práce – instaloval vybavení, obnažoval, propojoval a štípal drátky – přemýšlel o dopoledním útoku. Ve zprávách se nemluvilo prakticky o ničem jiném než o tom incidentu.

Jeden člověk přišel dnes dopoledne o život a několik dalších utrpělo zranění, když přetížení v rozvodně elektrárenské společnosti na Manhattanu způsobilo obrovskou jiskru, která přeskočila z rozvodny na sloupek autobusové zastávky a jen těsně minula autobus městské hromadné dopravy.

„Bylo to jako zásah bleskem,“ uvedl jeden očitý svědek, který zmíněným autobusem cestoval. „Ten záblesk

zaplnil celý chodník. Oslepil mě. A pak ten zvuk. Ten vůbec nedokážu popsat. Znělo to jako takové hlasité zavření a pak přišel výbuch. Bojím se přiblížit ke všemu, co je na elektřinu. Jsem opravdu vyděšený. Každý, kdo viděl něco takového, musí být vyděšený.“

Nejsi sám, pomyslel si muž. Lidé o elektřině vědí už více než pět tisíc let – a stejně dlouho k ní chovají bázlivou úctu a děsí se jí. Slovo samotné pochází z řeckého výrazu pro „jantar“, ztvrdlou pryskyřici z jehličnatých stromů, kterou naši předkové třeli o sebe, a vytvářeli tak statické výboje. A už dávno před nástupem křesťanství se ve vědeckých pojednáních sáhodlouze popisoval ochromující účinek elektřiny vytvářené úhoři a jinými rybami v řekách a pobřežních vodách Egypta, Řecka a Říma.

Mužovy myšlenky se nyní přesunuly k vodním tvorům, protože během práce kradmo sledoval pětici lidí, kteří pomalu plavali v bazénu fitnesscentra. Tři ženy a dva muži, všichni v důchodovém věku.

Jednou z ryb, které muže uchvacovaly, byl parejnok, podle jehož latinského názvu „Torpedo“ byly pojmenovány zbraně odpalované z ponorek. Název pocházel z latinského výrazu *torpore* – ztuhnout nebo ochromit. Parejnok měl v těle v podstatě dvě baterie tvořené statisíci rosolovitými články. Ty generovaly elektřinu a složitý svazek nervů ji poté rozváděl po těle jako kabely. Parejnok používal elektřinu k obraně, ale také k útočným výpadům při lovu. Ležel na číhané a pak náhle ochromil svou příští potravu elektrickým výbojem, případně ji rovnou usmrtil – větší parejnoci dokázali generovat napětí až dvě stě voltů a dodávat víc ampérů než elektrická vrtačka.